

Sygn. akt V KK 64/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **D. D.**

skazanego z art. 191 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji

wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 października 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 22 kwietnia 2014 r.,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 kwietnia 2014 r. D.D. został uznany winnym czynów z art. 280 § 1 k.k. oraz z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Następnie wyrok ten w stosunku do D. D. został utrzymany w mocy (pkt. 2) wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 października 2014 r.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

1. Rażąco naruszenie art. 157 § 4 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.p.k., w zw. z art. 303 k.p.k. i zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. przez objęcie zaskarżonym wyrokiem czynu ściganego z oskarżenia prywatnego w sytuacji braku wydania stosownego postanowienia przez Prokuratora o wszczęciu postępowania w tym zakresie oraz w sytuacji braku interesu społecznego w wytoczeniu postępowania tj. brak skargi uprawnionego oskarżyciela;
2. Rażąco naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i w zw. z art. 7 k.p.k. przez brak zdaniem obrońcy oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych podczas rozprawy głównej w szczególności poprzez, nieznajdujące poparcia w zasadach prawidłowego rozumowania oraz wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego;
3. Rażąco naruszenie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 307 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 308 § 1 k.p.k. przez zaniechanie na etapie postępowania przygotowawczego oraz przed jego formalnym wszczęciem zbadania, w tym oględzin z użyciem biegłych z zakresu medycyny sądowej, mimo że okoliczności sprawy wymagały sprawdzenia faktów objętych zawiadomieniem o przestępstwie oraz zabezpieczenia ewentualnych dowodów przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, w sytuacji gdy przemawiałyby zdaniem obrońcy na korzyść skazanego D. D.;
4. Rażąco naruszenie art. 326 § 2 k.p.k. w zw. z art. 326 § 1 k.p.k., w zw. z art. 311 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 311 § 1 k.p.k. przez prowadzenie śledztwa przeciwko skazanemu D. D. wyłącznie przez Policję, bez udziału Prokuratora, w sytuacji gdy zdaniem obrony przyczyniło się to do istotnych zaniedbań w gromadzeniu materiału dowodowego na etapie postępowania przygotowawczego i które to naruszenie miało istotny wpływ na wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego D. D. od zarzucanego mu czynu. Ewentualnie o uchylenie przedmiotowego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Apelacyjnemu.

W swojej odpowiedzi na kasację, Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty postawione w kasacji w pkt 3 i 4, jako że dotyczą tylko i wyłącznie domniemanych mankamentów postępowania przygotowawczego nie mogą mieć znaczenia na tym etapie postępowania. Pamiętać należy, że kasacja wnoszona przez strony skierowana może być jedynie przeciwko wyrokowi sądu odwoławczego i zasadzać się na rażących błędach, które zaistniały na tym etapie procedowania. Ewentualnie możliwe jest podniesienie zarzutu rażącego naruszenia prawa procesowego w przypadku, gdy błąd polegający na naruszeniu art. 7 k.p.k. (zasada swobodnej oceny dowodów) przez Sąd I instancji przenika do wyroku sądu odwoławczego, gdy ten w pełni i bezkrytycznie akceptuje ustalenia faktyczne sądu a quo. Nie można jednak czynić sądowi odwoławczemu zarzutu z potencjalnych mankamentów postępowania przygotowawczego. W trakcie postępowania sądowego przed sądem I instancji obrona może podnosić różnego rodzaju zarzuty i żądać przeprowadzenia postępowania dowodowego w taki sposób, by błędy popełnione na wcześniejszym etapie zostały naprawione i oskarżony nie ponosił ich negatywnych konsekwencji.

Co do pkt 2 kasacji podkreślić należy, że zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., czy też art. 7 k.p.k. sprowadzają się (co wynika z uzasadnień) jedynie do polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, ogólne deklaracje zawarte m.in. w art. 2 k.p.k. lub art. 4 k.p.k., których realizację stanowią dopiero konkretne normy procesowe regulujące kształt poszczególnych instytucji, uprawnień stron i obowiązków organów, nie mogą stanowić wyłącznej podstawy zarzutów kasacyjnych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2012 r. V k.k. 106/12, LEX nr 1231645). W niniejszej sprawie owe przepisy były wprawdzie przez skarżącego powoływane w powiązaniu z innymi regulacjami k.p.k., lecz ich uzasadnienie wskazuje, że był to jedynie zabieg mający uwiarygodnić zarzut sprowadzający się do odmiennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Natomiast, gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należy przypomnieć, że zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne,

co w niniejszej sprawie nie miało miejsca (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V k.k. 34/13 LEX nr 1331396).

Natomiast zarzut postawiony w pkt 1, mający potencjalnie najistotniejsze znaczenie w sprawie, jako że sygnalizujący pojawienie się w sprawie tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie może zostać uznany za skuteczny. Lektura art. 60 k.p.k. nie pozwala na przyjęcie, iż wymaga on od oskarżyciela wydawania dodatkowej decyzji procesowej oraz jej uzasadnienia w przypadku woli objęcia ściganiem czynu prywatnoskargowego. Takie stanowisko wyrażone zostało w orzecznictwie wielokrotnie (z najnowszych judykatów por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 kwietnia 2014 r., II AKa 48/14: „1. Ustawa przewiduje ingerencję prokuratora w sprawy o przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego, "jeżeli wymaga tego interes społeczny", jednakże nie definiuje tego pojęcia. Zakresem tej nazwy trzeba objąć wszystkie sytuacje, które przewidują, że przestępstwo prywatnoskargowe narusza także interesy ogółu. 2. Ocena istnienia interesu społecznego należy wyłącznie do prokuratora i nie podlega kontroli ze strony sądu. Nadto regulacja z art. 60 k.p.k. nie zobowiązuje prokuratora do wyraźnego uzasadnienia, jakie przesłanki skłoniły go do uznania, że interes społeczny wymaga jego ingerencji.”

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji.